

РЕШЕНИЕ

№ 7215

гр. София, 09.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 151 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: С Г

при участието на секретаря С В
като разгледа докладваното от С Г Гражданско дело № 20221110113791 по описа за 2022 година

Предявени са положителни установителни искове с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 от ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът извежда съдебно предявените субективни права при твърденията, че е налице облигационно отношение, възникнало по силата на сключен с ответника договор за продажба на топлинна енергия при общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителя, без да е необходимо изричното им приемане, като в изпълнение на този договор е доставил за периода 01.05.2018 г. – 30.04.2020 г. на ответника топлинна енергия, а последният не е заплащал дължимите за нея суми в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Поради тази причина се дължала и лихва за забава, но не върху прогнозните стойности през отоплителния сезон, а върху сумите, посочени в изравнителната сметка и отбелязани в общата фактура за съответния отоплителен сезон. При тези твърдения иска да бъде установено, че ответникът дължи сумата 6314,15 лв. – главница, представляваща цена на топлинна енергия, доставена за периода от 01.05.2018 г. – 30.04.2020 г. и сумата 20,44 лв. за дялово разпределение за периода м.10.2018 г.- м.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 03.11.2021 г. до окончателното ѝ изплащане; сумата от 784,44 лв. – законна лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода 15.08.2019 г. - 18.10.2021 г. и сумата от 4,96 лв. – законна лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода 01.12.2018 г.- 18.10.2021 г. Претендира разноски.

От ответника в срока по чл.131 ГПК е депозиран отговор на исковата молба, в който оспорва

исковете при твърдения, че няма качеството "битов клиент". Сочи, че съобразно решение на СРС в полза на неучастващо по делото лице – негова бивша съпруга- Ю Г.а /Л/, е предоставено ползването върху топлоснабдения имот, като през целия исков период Л е ползвала имота. Прави възлагание за давност. Оспорва факта на реално ползване на енергия на сочената стойност.

ФДР "... ООД, конституирано в производството като трето лице помагач на страната на ищеца, не взема становище по предявените искове.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 235 ГПК във връзка с наведените в исковата молба доводи и възраженията на ответника, намира от фактическа и правна страна следното:

Основателността на предявените положителни установителни искове е предпоставена от установяване съществуването на облигационно отношение между главните страни с източник договор за покупко – продажна на топлинна енергия, в изпълнение на който ищецът подава в исковия период топлоенергия за битови нужди.

Приета е заповед от 2001 г. на кмета на СО, район Л, съгласно която в апартамент № 23 в гр. София, ж. к. "Л", бл...., вх.Б са настанени Д. Б. Г. и членовете на семейството му – съпруга и син.

Прието е Решение от 30.06.2008 г. по дело № 1162/2008 г. на СРС, 86-ти състав, влязло в сила на 30.06.2008 г., с което бракът между Д. Б. Г. и Ю А.а Г.а е прекратен с развод и е утвърдено споразумение между страните, съгласно което апартамент № 23 в гр. София, ж. к. "Л", бл...., вх.Б, ет.2 е семейното им жилище и то се предоставя за ползване на съпругата Ю А.а Г.а, съпругата ще носи след прекратяване на брака предбрачното си фамилно име Д..

Прието е заявление-декларация от Д. Б. Г. от 31.07.2001 г., с което е поискал от ищеца да се открие партия на негово име за имота.

По делото са изслушани, неоспорени от страните, и приети от СРС съдебно –техническа и съдебно – счетоводна експертиза.

Релевантните за спора обстоятелства се установяват от събраните писмени доказателства.

Към началото на исковия период е влязъл в сила обнародваният на 09.12.2003 г. (в сила от 05.03.2004 г.) Закон за енергетиката. Съгласно разпоредбата на чл. 149, ал. 1, т. 3 ЗЕ, продажбата на топлинна енергия се извършва на основата на писмени договори при общи условия, сключени между производител и пряко присъединени клиенти на топлинна енергия за небитови нужди. По делото се установява, че ответникът Г. е заявил чрез молба-декларация от 31.07.2001 г., че желае да встъпи в облигационно правоотношение с ищцовото дружество, което е правопораждащият юридически факт за възникване на задължението за заплащане на топлинна енергия. Следва да се отбележи, че по силата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ответникът е потребител, като обстоятелството дали ответникът е живял в имота или не, е неотносимо, защото легалната дефиниция на § 1, чл. 42 ДР на ЗЕ, обвързва

заплащането на топлинна енергия с качеството "потребител", което от своя страна, до отмяната на цитираната разпоредба. Действително в настоящия случай, процесният имот не е бил СИО между Д. Б. Г. и Ю А.а Г.а, а е бил ползван от Г. по силата на сключен договор за наем на общински имот между Д. Б. Г. а и Столична община, район Л, респективно, предоставен за ползване на Ю А.а Г.а /като семейно жилище/ по силата на решение от 30.06.2008 г., постановено по гр. д. № 1162/2008 г. по описа на СГС, 86 състав. С оглед депозираното от Д. Г. искане до ищцовото дружество за откриване на партида по отношение на процесния имот на негово име, съдът приема, че е налице сключен писмен договор при публично известни общи условия с топлопреносното предприятие /по смисъла на разрешенята, дадени в Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. по тълк. д. № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС/.

Що се отнася до възраженията на ответника, че не е "потребител", защото не е ползвател на имота, тъй като същият със съдебно решение е предоставен на бившата му съпруга за ползване, то и въпросът е разрешен с Тълкувателно решение № 2/№ 2 от 17.05.2018 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2017 г., ОСГК. В т. 1 от цитираното ТР се прие, че "когато топлоснабденият имот е жилище, притежавано в режим на съпругеска имуществена общност, при предоставянето му след развода със съдебно решение за ползване на единия от бившите съпрузи, по силата на чл. 57, ал. 1, изр. 1 Семейния кодекс (СК) между двамата възниква наемно правоотношение. Такова правоотношение между бившите съпрузи извежда по тълкувателен път и съдебната практика по приложението на чл. 107, ал. 1 СК от 1985 г. (отм.); Когато ползващият бивш съпруг сключи писмен договор при публично известни общи условия с топлопреносното предприятие, например с откриването на индивидуална партида при последното за целия имот, тогава той става клиент на топлинна енергия за битови нужди, освен за своята идеална част от имота, и за другата притежавана от другия бивш съпруг идеална част, поради което дължи на топлопреносното предприятие цената на доставената топлинна енергия за битови нужди за цялото жилище. Ако такъв договор с топлопреносното дружество не бъде сключен, двамата бивши съпрузи като съсобственици дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съобразно с дяловете си в съсобствеността, независимо че ползването на топлоснабденото жилище е предоставено със съдебното решение само на единия бивш съпруг. Възникналото наемно правоотношение по чл. 57, ал. 1, изр. 1 СК само по себе си не е достатъчно, за да може да се приеме, че само ползващият бивш съпруг дължи цената на доставената топлинна енергия за битови нужди, тъй като по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие клиенти на топлинна енергия продължават да бъдат и двамата бивши съпрузи по силата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ в качеството си на съсобственици. " Така е и в настоящия случай. По делото е установено, че за ап. 23 като титуляр по партида е вписан ответникът Д. Б. Г.. Формулярите за отчет и изготвените изравнителни сметки за исковия период, представени по делото от третото лице – помагач, са издадени на името на Д. Б. Г.. По делото няма ангажирани никакви доказателства ответникът – съсобственик на имота, или бившата му съпруга, да са подали молба за промяна на титуляра по партида, като титулярството да бъде само на Ю Г.а, след влизане в сила на решението на СРС, 86 състав, по гр. д. № 1162/2008 г. Следователно,

по силата на посочените постановки, приети с ТР на ВКС, титуляри по партида са двамата съсобственици – ответникът и неговата бивша съпруга, като всеки дължи заплащане на ТЕ съобразно дела си в съсобствеността.

Следователно и с оглед горните разсъждения на Върховния съд макар по делото да са ангажирани доказателства, че за иския период ответникът Д. Г., да не е живял в топлоснабдения имот, той е запазил качеството си на страна по продажбеното отношение с ищеца, но до собствената си 1/2, а не за цялата начислена топлинна енергия.

От неоспорената от страните и приета от СРС съдебно – техническа експертиза и представените от ФДР писмени документи се установява, че за имота през отоплителните сезони е осигурен достъп за отчет на уредите, като отчетените стойности фигурират в изравнителните сметки. Вещото лице посочва, че за отоплителния сезон 2018/2019 г. има разминаване начислените суми за БГВ, като в главния отчет е посочено, че потребителите са 2 бр., а в изравнителната сметка е начислена вода за 3 бр. потребители, като това несъответствие възлиза на 394,57 лева за получаване. По прогнозни фактури, издавани ежемесечно, за сградна инсталация, имот и БГВ е начислена сумата от 5825,24 лева, в която е добавена сума за доплащане в размер на 294,41 лева.

Вещото лице сочи, че при изчисленията ищецът е третото лице са спазили методиката в Наредба № 14-334/2006 г.

От неоспорената от страните и приета от СРС съдебно – счетоводна експертиза, се установява, че в счетоводната система на ищеца не е отразено плащане за целия период. Вещото лице посочва, че непогасените задължения за главница възлизат на 5825,20 лева.

По делото, от представените изравнителни сметки, се налага извод, че от ответника се претендира цялата начислена ТЕ за клиентския номер, а не 1/2 от нея.

Изложеното обуславя основателността на исковете, доколкото от СТЕ се доказва, че начислената енергия е при спазване на методиката в Наредба № 14-334/2006 г., но до 1/2 ид. ч. от вземането, тъй като това е делът на ответника в съсобствеността. Останалата 1/2 ид. ч. е на бившата му съпруга.

При основателност на исковете за 1/2, съдът дължи разглеждане на възражението за давност. Задълженията за плащане на цената на доставяната топлинна енергия представляват задължения за периодично плащане по смисъла на чл. 111, б. "в", пр. 3 от ЗЗД и се погасяват с изтичане на кратката тригодишна погасителна давност / в този смисъл ТР № 3/11 г. на ОСГКТК /. Изводът следва от еднородния и периодичен характер на задълженията, които независимо, че имат в основанието си получена топлинна енергия, съгласно чл. 155, ал. 1 от ЗЕ се дължат на месечни вноски, включително в случаите, при които окончателният общ размер на задължението се определя в края на отчетен период по реда на чл. 155, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗЕ. Изводът следва и от характера на насрещното задължение на топлоснабдителното дружество – задължението на това дружество е да осигури постоянно топлоснабдяване до процесния имот срещу плащането на ежемесечни вноски, а не да достави определен брой единици топлинна енергия срещу предварително определена цена с разсрочено плащане на

месечни падежи.

За процесния период са приложими Общите условия, одобрени с решение № 0У01/27.06.2016 г. на КЕВР. Съгласно чл. 33, ал. 2 от тези ОУ клиентите са длъжни да заплащат месечните вноски в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Като последица от заявеното от ответника възражение за изтекла погасителна давност вземанията за цена на топлинна енергия за периода м. 05. 2018 г.- м.09.2018 г. вкл. е погасено.

Непогасени са вземанията за доставена топлинна енергия в имота на ответник а за периода м. 10. 2018 г. – м. 04. 2020 г. Общият размер на тези вземанията за цена на топлинна енергия, съгласно заключението на ССЕ, възлиза на сумата от 2704,37 лева ($\frac{1}{2}$ част от 5408,74 лв.), а за дялово разпределение в размер на 10,22 лева ($\frac{1}{2}$ част от 20,44 лв.)

Установителният иск за цена на топлинна енергия следва да бъде уважен за главница в размер 2704,37 лв. за цена на топлинна енергия за периода м. 10. 2018 г. – м. 04. 2020 г. и следва да бъде отхвърлен за пълния предявен размер от 6314,15 лв. и за периода м. 05. 2018 г.- м.09.2018 г. вкл., а искът за цена на услугата дялово разпределение за установения размер от 10,22 лв. и отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 20,44 лева.

С погасяването на част от вземанията за доставена топлинна енергия се погасяват и лихвите за забава, дължими по отношение на тези вземания, включително за периодите, по отношение на които тригодишната давност не е изтекла – чл. 119 от ЗЗД. Лихвата за забава върху главните вземания за топлинна енергия, които не са погасени по давност, е в размер 423,18 лева ($\frac{1}{2}$ част от 846,35 лв.) за периода 15.08.2019 г. – 18.10.2021 г., а върху главницата за цена на услугата дялово разпределение в размер 2,24 лева ($\frac{1}{2}$ част от 4,48 лв.)

Ответникът, както беше посочено по – горе е потребител на топлинна енергия по смисъла на § 1, т. 42 от ДР на ЗЕ, а следователно и длъжник за годишни такси за извършваната услуга за дялово разпределение.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 от ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ /чл. 139 – чл. 148 и в действащата към процесния период Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването.

Съгласно чл. 139, ал. 2 ЗЕ извършването на дялово разпределение на топлинна енергия се възлага на топлопреносните предприятия, като те могат да извършват дейностите по дялово разпределение самостоятелно или чрез възлагане на търговците, вписани в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ. Начинът на определяне на цената за услугата "дялово разпределение на топлинната енергия" е точно определен в ЗЕ – съгласно чл. 139в, когато топлопреносното предприятие или доставчикът на топлинна енергия не са регистрирани по реда на чл. 139а, те сключват писмен договор за извършване на услугата дялово разпределение с лицето, избрано от клиентите по реда на чл. 139б /при Общи условия/, в който се уреждат цените за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия, които се заплащат от страна на потребителите към топлопреносното предприятие, а

след това – от топлопреносното предприятие към търговеца, осъществяващ дялово разпределение на топлинна енергия, а съгласно чл. 140, ал. 5 – лицето по чл. 139б, ал. 1 предлага на клиентите в сграда – етажна собственост, самостоятелно или чрез упълномощено лице, да сключат писмен договор, в който се уреждат условията и начинът на плащане на услугата дялово разпределение.

По делото е доказано, че на 03.10.2002 г. между ищеца, от една страна, като възложител и "... ООД, от друга страна, като изпълнител, е бил сключен договор при общи условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия по чл. 139в, ал. 2 ЗЕ.

Съгласно чл. 36, ал. 1 и 2 от Общите условия на ищеца за продажба на топлинна енергия за битови нужди, клиентите заплащат цена за услугата дялово разпределение, извършвана от избран от тях търговец, като стойността ѝ се формира от: 1 цена за обслужване на партидата на клиента, включваща изготвяне на изравнителна сметка; 2 цена за отчитане на един уред за дялово разпределение и броя на уредите в имота на клиента и 3 за отчитане на уредите за дялово разпределение, извън обявените от търговеца дати се заплаща допълнителна цена по ценоразпис, определен от продавача. Редът и начинът на заплащане на услугата дялово разпределение се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение и се обявява по подходящ начин на клиентите.

Въз основа на съвкупната преценка на доказателствата по делото – индивидуална справка, заключението на СТЕ и ССЕ, съдът приема, че услугата дялово разпределение е била реално осъществена, а нейната стойност възлиза на посочената стойност, поради което ищецът се легитимира като кредитор на главно вземане за стойност на услугата дялово разпределение в посочения размер.

Предвид изложеното исковете за лихва за забава и за цена на услугата дялово разпределение следва да бъдат уважени.

По разноските:

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да заплати на ищеца разноски за заповедното производство, съразмерно на уважената част от исковете в общ размер 62,80 лв. и за исковото производство в размер на 357,42 лв. / за държавна такса, възнаграждение на вещи лица и юрисконсултско възнаграждение /.

Ответникът не доказва извършени разноски, поради което и такива не му се следват.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за установено, че Д. Б. Г, ЕГН *****, със съдебен адрес: град София, ул. "..." № ..., ап.2, адв. Д. К. дължи на „Т С“ ЕАД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „...“ № 23 сумата от 2704,37 лева – главница, представляваща цена на топлинна енергия, доставена за периода за периода м. 10. 2018 г. – м. 04. 2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за

издаване на заповед за изпълнение – 03.11.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, като отхвърля иска за сумата над 2704,37 лева до пълния предявен размер от 6314,15 лв. и за периода м. 05. 2018 г. – м. 09. 2018 г. вкл., както и че дължи сумата от 10,22 лв. такса за услугата дялово разпределение за периода м. 10. 2018 г. – м. 03. 2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 03.11.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, като отхвърля иска за сумата над 10,22 лева за пълния предявен размер от 20,44 лв., като неоснователен, както и че дължи сумата 423,18 лв. - законна лихва за забава върху цената за топлинна енергия за периода 15.08.2019 г. – 18.10.2021 г., като отхвърля иска за сумата над 423,18 лв. до пълния предявен размер от 784,44 лв., както и че дължи сумата 2,24 лв. - законна лихва за забава върху цената на услугата дялово разпределение за периода 01.12.2018 г. – 18.10.2021 г., като отхвърля иска за сумата над 2,24 лв. до пълния предявен размер от 4,96 лв., за които суми по ч. гр. д № 62846/2021 г. по описа на СРС, 151 с-в е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК.

ОСЪЖДА Д. Б. Г, ЕГН *****, със съдебен адрес: град София, ул.“..“ № .., ап.2, адв. Д. К. да заплати на „Т С” ЕАД, рег. по ф.д. №1084/1993 г. на СГС, ФО, с адрес: гр. София, ул. „...” №23Б, ЕИК .., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата 357,42 лв. – разноски за исковото производство и сумата 62,80 лв. разноски за държавна такса в заповедното производство по ч. гр. д № 62846/2021 г. по описа на СРС, 151 с-в.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ищеца „...” ООД.

Решението може да се обжалва от страните в двуседмичен срок от връчването му на страните пред СГС.

Съдия при Софийски районен съд: _____